

תת"ע (ירושלים) 7741-01-25 - אורלי ילין נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 7741-01-25 - אורלי ילין נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 7741-01-25

אורלי ילין

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[27.08.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק שניתן בהיעדר המבקשת ביום 12.02.2025.

2. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום מסוג הזמנה לדין בגין עבירה שבוצעה ביום 24.09.2023 של נסיעה במהירות

העולה על המותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961, שנאכפה באמצעות מצלמת א/3.

3. ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזר עליה קנס בסך 1,500 ₪, 30 יום

פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, ושלושה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים.

טענות הצדדים

4. המבקשת טענה כי מעולם לא קיבלה הזמנה לדין. עוד נטען כי ביום ביצוע העבירה המבקשת לא נהגה ברכב

אלא בתה, וכי העונש איננו מדיתי וחורג לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת, וכי מתקיימים כשלים ראיתיים בדו"ח.

5. לטענת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה כדין לכתובת הרשומה של המבקש וחזרה בציון לא נדרש, ומשכך לא

העלתה המבקשת עילה לביטול פסק דין. עוד טענה המשיבה כי העונש שנגזר עליה הוא סביר ומידתי, וכי לא מתקיים

חשש לעיוות דין.

דיון והכרעה

6. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד") קובע כי באין הוראה

אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ

1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות

הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור

בהגנות ההליך הפלילי".

7. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחסד"פ הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
8. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
9. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
10. ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) נקבע :
- "לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
- קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
11. בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :
- "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".
12. משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולנדי נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו 21.05.17), עפ"ת (חי') 67571-03-18, אפשטיין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 25.04.18), רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 20.01.15)).
- גם בעפ"ת 62391-02-19 סויטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם), נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.
13. דהיינו, אם הוכחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקשת מוטל הנטל להפריך חזקה זו.
14. על פי אישורי המסירה שנסרקו שצירפה המאשימה לתגובתה, ההזמנה לדיון נשלחה לכתובת משלוח הדואר הרשומה של המבקשת "יוני נתניהו 219/1 קרית ארבע" וחזרה בציון ההערה "לא נדרש".
15. לפיכך אני קובעת כי מתקיימת חזקת מסירה והמבקשת לא עמדה בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבלה את ההזמנה לדיון בנסיבות שאינן תלויות בה.
16. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקשת כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה לדיון.
- עיוות דין- אחר נהג ברכב

17. המבקשת טענה כי בעת ביצוע העבירה לא היא נהגה ברכב, אלא בתה, גברת מוריה ילין, שתצהירה צורף לבקשה.
16. ברע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל מיום 28.11.13 קבע בית המשפט העליון: "...טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו".
17. גם ברע"פ 7018/14 מיכאל טיטלבוים נ' מדינת ישראל מיום 30.10.2014 נקבע: "גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011))."
18. טענה זו נבחנה מספר רב של פעמים גם בבית המשפט המחוזי אשר קבע בהחלטותיו כי טענת "אחר נהג ברכב" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכי ואין לראות בטענה זו כ"נימוק מיוחד", בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ או כטענה שמקימה חשש לעיוות דין אם לא יוארך המועד להישפט (עפ"ת 42642-12-17 שאול שלום נ' מדינת ישראל מיום 1.4.2018 (להלן: "עניין שאול שלום"), עפ"ת 45391-01-19 גיא כהן נ' מדינת ישראל מיום 31.3.2019, עפ"ת 45005-06-18 הלל רוזנברג נ' מדינת ישראל מיום 24.12.2018, עפ"ת 51304-09-16 חי חיים אור גל נ' מדינת ישראל מיום 3.11.2016).
19. גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשמת עצמה, זאת בהסתמך על תצהירה של אחרת המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל, אין קבלת הבקשה בדבר הארכת המועד להישפט מוצדקת (רע"פ 7839/08 שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל מיום 10.11.2008; רע"פ 9540/08 עופר מוסברג נ' מדינת ישראל, 8.1.2009; רע"פ 8927/07 סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל מיום 29.1.2008, רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל מיום 10.2.2015, רע"פ 2754/12 ביסמוט נ' מדינת ישראל מיום 19.4.2012, רע"פ 222/13 מחמוד נ' מדינת ישראל מיום 17.1.2013).
20. זאת ועוד, כפי שקבע בית המשפט המחוזי (כב' השופטת אריאלי) מדובר בטענת הגנה שכיחה ועל כן, אין מקום להכיר בה, שכן הכרה זו תביא לפתיחת פתח רחב ותפגע בשיקולי מדיניות הנוגעות ביעילות ההליכים בבית המשפט לתעבורה (עניין שאול שלום).
21. על כן, גם אם הוכחה טענת המבקשת כי הדו"ח ניתן במהלך שימושו של אחר ברכב, אין בכך משום עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.
22. באשר לטענתה של המבקשת לכשלים בדו"ח, טענה זו נטענה בעלמא, וללא כל ראיה המצביעה על סיכוי ממשי לשינוי תוצאת פסק הדין. יתרה מכך, גם אם הייתה המבקשת מציגה ראיות המצביעות על חשש לעיוות דין, הייתה מוטלת על בית המשפט החובה לבחון אותן בזהירות של ממש. (ראו: עפ"ת (מחוזי חי') 8141-07-15 בן ישי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 18.10.15); עפ"ת (מחוזי ים) 8206-06-18 ברהום נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 15.10.18); עפ"ת (חיפה) 20841-09-20 גאווי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.09.20)).
23. באשר למידתיות העונש, אני סבורה כי העונש שנגזר על המבקשת הולם את חומרת העבירה, ואינו חורג לחומרה ממתחם הענישה הנהוג בעבירות מסוג זה.
24. לפיכך, אני סבורה כי לא ייגרם למבקשת עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.
25. הבקשה הוגשה בשיהוי של כחצי שנה ממתן פסק הדין, וזאת ללא הסבר מספק. בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל [והאסמכתאות שם] (פורסם בנבו 10.05.18)).
- לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.
- מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, ג' אלול תשפ"ה, 27 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.